

Sygn. akt VIII C 624/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2023 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: sekr. sąd. Katarzyna Górniak

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2023 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W.

przeciwko J. S.

o zapłatę 49.497,04 zł

1. umarza częściowo postępowanie w sprawie w zakresie roszczenia o zasądzenie kwoty 5.113,59 zł (pięć tysięcy sto trzydzieści złotych i pięćdziesiąt dziewięć groszy);
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 900 zł (dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.

Sygn. akt VIII C 624/20

UZASADNIENIE

W dniu 15 maja 2018 roku powód (...) Bank (...) S.A. we W. wytoczył przeciwko pozwanemu J. S. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 49.497,04 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 46.381,37 zł od dnia 12 maja 2018 roku do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w dniu 26 lipca 2016 roku zawarł z pozwanym umowę pożyczki gotówkowej, na mocy której udzielił mu pożyczki w wysokości 48.995,93 zł. Pozwany nie wywiązał się z obowiązku spłaty zaciągniętego zobowiązania

w wyniku czego, po upływie terminu, do którego pozwany był zobowiązany uregulować zadłużenie, całość stała się wymagalna z dniem 14 kwietnia 2018 roku. Na dochodzoną kwotę składają się: kapitał – 46.381,37 zł oraz odsetki – 3.115,67 zł. **(pozew w e.p.u. k. 3-4v.)**

Postanowieniem z dnia 13 czerwca 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty oraz przekazał sprawę do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi. **(postanowienie k. 5v.)**

Po przekazaniu sprawy z e.p.u., powód uzupełnił braki pozwu i podtrzymał powództwo w całości.

W dniu 25 września 2018 roku Sąd wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądził dochodzoną pozew kwotę wraz z kosztami procesu. **(pismo procesowe k. 11-11v., nakaz zapłaty k. 29)**

W piśmie procesowym z dnia 18 marca 2019 roku powód cofnął powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie kwoty 5.113,59 zł, podtrzymując pozew w pozostałym zakresie. Uzupełniając wyjaśnił, że pozwany zobowiązał się do spłaty pożyczki w 120 ratach i z tego tytułu dokonał wyłącznie 9 wpłat. Po zaprzestaniu spłaty bank podjął czynności upominawczo-windykacyjne, a ostatecznie w związku z opóźnieniem w spłacie dwóch pełnych rat, wypowiedział umowę. Rozwiązanie umowy skutkowało zwrotem składki ubezpieczeniowej w wysokości 5.113,59 zł. **(pismo procesowe k. 46-47)**

Postanowieniem z dnia 31 marca 2020 roku Sąd ustanowił dla pozwanego pełnomocnika z urzędu. Pełnomocnik zaskarżył wydany w sprawie nakaz zapłaty sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu, nie kwestionując faktu zawarcia przedmiotowej umowy wyjaśnił, że powstałe z jej tytułu zadłużenie było wynikiem problemów zdrowotnych pozwanego, w tym postępującej choroby P., co negatywnie odbiło się na jego sytuacji finansowej. Niezależnie od powyższego zaprzeczył, aby oświadczenie

o wypowiedzeniu umowy pożyczki oraz poprzedzające je wezwanie do zapłaty zostały prawidłowo doręczone adresatowi, a tym samym odniosły skutek prawny. Ponadto zakwestionował wysokość dochodzonego w sprawie roszczenia oraz podniósł, że nie zasługuje ono na ochronę w świetle art. 5 k.c., jako sprzeczne z zasadami współzycia społecznego.

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie. Na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku pełnomocnik pozwanego z urzędu zaprzeczył, aby numery przesyłek poleconych widniejące na wydrukach ze strony internetowej operatora pocztowego dotyczyły pism banku z wezwaniem do zapłaty poprzedzającym wypowiedzenia umowy oraz z oświadczeniem

o wypowiedzeniu umowy. **(postanowienie k. 96, sprzeciw k. 194-196, pismo procesowe k. 289-293v., protokół rozprawy k. 306-308)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany J. S. w dniu 26 lipca 2016 roku zawarł z powodem umowę pożyczki gotówkowej nr (...) (...) (...). Na jej mocy bank udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 48.995,93 zł na okres 120 miesięcy.

Z udzielonej kwoty powód pobrał prowizję w wysokości 4.893,61 zł oraz składkę ubezpieczeniową w wysokości 6.167,32 zł, wobec czego do wypłaty została przeznaczona suma 37.935 zł. Przyznaną kwotę wraz z odsetkami umownymi – łącznie 65.191,20 zł – pozwany zobowiązał się spłacić w 120 ratach po 543,26 zł każda, płatnych do 15-go dnia każdego miesiąca. Za okres opóźnienia w spłacie raty lub jej części bank naliczał odsetki karne od zadłużenia przeterminowanego w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie. Bank mógł rozwiązać umowę pisemnie z zachowaniem

30-dniowego okresu wypowiedzenia, jeśli klient opóźniał się w spłacie co najmniej dwóch pełnych rat. Po upływie okresu wypowiedzenia pożyczka stawała się wymagalna, a klient powinien zwrócić całość zadłużenia. **(umowa pożyczki z załącznikami k. 16-22v., okoliczności bezsporne)**

Pozwany nieterminowo spłacał zaciągnięte zobowiązanie doprowadzając do powstania zadłużenia. W wezwaniu do zapłaty z dnia 23 listopada 2017 roku powód określił zadłużenie pozwanego na kwotę 3.317,23 zł, pouczył

o możliwości złożenia w terminie 14 dni wniosku o jego restrukturyzację oraz wskazał, że niespłacenie w terminie 14 dni roboczych zapadłych należności

z tytułu umowy pożyczki skutkować będzie wypowiedzeniem umowy.

W piśmie z dnia 21 września 2020 roku powód złożył oświadczenie

o wypowiedzeniu umowy z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia. Na datę wypowiedzenia należność Banku wynosiła 48.565,80 zł. (**wypowiedzenie k. 23-23v., wezwanie do zapłaty k. 24-24v., okoliczności bezsporne**)

W wyciągu z ksiąg banku z dnia 11 maja 2018 roku powód wskazał, że zadłużenie pozwanego wynikające z umowy pożyczki gotówkowej zawartej w dniu 26 lipca 2016 roku na datę wystawienia wyciągu wynosi łącznie 49.497,04 zł. (**wyciąg z ksiąg banku k. 15-15v.**)

Do dnia wyrokowania pozwany nie spłacił zadłużenia dochodzonego pozwem. (**okoliczność bezsporna**)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawdziwość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo ponad kwotę, w zakresie której powód cofnął pozew, jako niezasadne podlegało oddaleniu.

Na wstępie rozważań prawnych przypomnienia wymaga, że w piśmie procesowym z dnia 18 marca 2019 roku powód cofnął powództwo wraz ze zrzeczeniem się roszczenia co do kwoty 5.113,59 zł, wobec czego Sąd umorzył postępowanie w tym zakresie orzekając jak w pkt 1 sentencji wyroku.

W przedmiotowej sprawie niesporne było, że strony łączyła umowa bankowa zawarta w dniu 26 lipca 2016 roku, na mocy której pozwanemu udzielona została pożyczka w wysokości 48.995,93 zł, którą wraz z odsetkami zobowiązał się spłacać w terminie i wysokości oznaczonych w harmonogramie spłaty. Na potwierdzenie powyższego powód przedłożył umowę pożyczki wraz z załącznikami, sygnowane podpisem pozwanego, przy czym strona przeciwna w zajęтым stanowisku procesowym nie kwestionowała faktu związania przedmiotową umową. W oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd przyjął ponadto, że pozwany uchybiał obowiązkowi terminowej spłaty pożyczki doprowadzając do powstania zadłużenia przeterminowanego, którego wysokość przekraczała wartość dwóch pełnych rat pożyczki. W świetle powyższego oraz treści pkt 17 umowy nie budzi wątpliwości, że po stronie powoda ukonstytuowało się uprawnienie do wypowiedzenia umowy, z którego to uprawnienia skorzystał. W ocenie Sądu przedłożone przez powoda dowody

z dokumentów nie dają jednak podstaw do przyjęcia, że sporządzone przez powoda oświadczenie o wypowiedzeniu odniosło skutek prawny. Zdaniem Sądu nieskuteczność tego oświadczenia wynika z braku uprzedniego skutecznego wezwania pozwanego do spłaty zadłużenia, jak również braku złożenia dłużnikowi oświadczenia o wypowiedzeniu w sposób, który umożliwiał mu zapoznanie się z jego treścią. Zgodnie z treścią art. 75c ust. 1 prawa bankowego, jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych, przy czym przepis ten – w myśl ust. 6 – znajduje zastosowanie do umów pożyczek pieniężnych. Jak podnosi się

w doktrynie, art. 75c prawa bankowego stanowi w całości przepis semidyspozytywny, a więc może zostać zmieniony w umowie kredytu albo osobnym porozumieniu jedynie na korzyść kredytobiorcy. Wynika to z celu omawianego przepisu, jakim jest ochrona interesów kredytobiorcy. Przepis ten zmierza do odroczenia (odsunięcia w czasie) możliwości skorzystania przez bank ze środków prawnych w związku z opóźnieniem ze spłatą kredytu. Kredytobiorca, który popadł w opóźnienie, uzyskuje dodatkowy termin na spłatę zobowiązania, ewentualnie złożenie wniosku dotyczącego restrukturyzacji kredytu. Dostaje zatem drugą szansę, z której może skorzystać w celu "uzdrowienia" relacji kredytowej z bankiem (por. T. Czech, Obowiązki banku w razie opóźnienia kredytobiorcy ze spłatą kredytu, Artykuł. M. Pr. Bank. 2016/12/66-78). Z powyższego jednoznacznie wynika, że bank nie może swobodnie wypowiedzieć umowy kredytowej, gdy kredytobiorca popadł

w opóźnienie ze spłatą kredytu. Najpierw powinien doreczyć kredytobiorcy wezwanie określone w art. 75c ust. 1-2 prawa bankowego oraz odczekać do upływu dodatkowego terminu na spłatę zadłużenia wyznaczonego w wezwaniu (nie krótszego niż 14 dni roboczych). Dopiero po upływie tego terminu bank może złożyć wobec kredytobiorcy oświadczenie woli w sprawie wypowiedzenia umowy kredytowej (por. również wyrok SA w Lublinie z dnia 4 listopada

2020 roku, I ACa 705/19, L.; wyrok SO w Suwałkach z dnia 25 września 2020 roku, I C 45/20, L.;). Zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym w judykaturze, wypowiedzenie umowy jest z reguły bardzo dotkliwe dla kredytobiorcy, dlatego skorzystanie z niego może nastąpić tylko po wyczerpaniu przewidzianych w ustawie i umowie środków mniej dolegliwych (por. wyrok SN z dnia 24 września 2015 roku, V CSK 698/14, LEX). W konsekwencji decyzja banku

o wypowiedzeniu umowy, pomimo niewszczęcia działań upominawczych przewidzianych w postanowieniach umowy lub przepisach prawa stanowi rażące ich naruszenie i godzi w interes konsumenta, co uzasadnia uznanie wypowiedzenia za przedwczesne, a przez to za nieskuteczne (por. m.in. wyrok SA w Szczecinie z dnia 31 stycznia 2022 roku, I AGa 109/21, L.; wyrok SN z dnia 18 czerwca 2021 roku, (...) 92/21, L.). Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy podnieść należy, że wprawdzie powód załączył wezwanie do zapłaty z dnia 23 listopada 2017 roku, w którym jako adresata oznaczył pozwanego (k. 24-24v.), to jednocześnie w sprawie brak jest jakiegokolwiek dowodu na to, że wezwanie to zostało przesłane i doręczone dłużnikowi. Zdaniem Sądu fakt taki nie wynika w szczególności z wydruku ze strony internetowej operatora pocztowego, który powód załączył w poczet materiału dowodowego (k. 49-49v.). Na wydruku tym widnieje numer przesyłki „ (...) (...) 97”, którego jednak nie sposób powiązać z wezwaniem, o którym mowa wyżej. To wprawdzie również zostało oznaczone stosowną numeracją, ale ta nie odpowiada przywołanemu numerowi przesyłki. Dodatkowo wezwanie to zostało sporządzone tydzień przed nadaniem przesyłki, której dotyczy wydruk

z k. 49-49v. Oczywiście dopuścić należy możliwość, że powód nadaje przesyłki z opóźnieniem, co może mieć związek przykładowo z ilością ich generowania

w danym czasie, niemniej jednak zgodnie z ciężarem dowodu winien on wykazać, że konkretna przesyłka została przesłana dłużnikowi. Omawiany wydruk zaś faktu przesłania pozwanemu wezwania do zapłaty w żaden sposób nie potwierdza. Co więcej analiza jego treści nie pozwala nawet przyjąć, że wydruk ten w ogóle dotyczy przesyłki adresowanej do J. S. – na wydruku tym brak jest jakichkolwiek danych adresata (imienia i nazwiska, adresu). Wynika z niego wyłącznie, że w dniu 30 listopada 2017 roku w PP P. (...) nadano przesyłkę o podanym numerze, która podlegała doręczeniu przez (...), a następnie została zwrócona do UP (...). Sąd ma wprawdzie świadomość tego, że wymienione wyżej informacje cechują wydruki, jak omawiany, ale przecież taką samą wiedzę dysponuje również powód będący profesjonalnym i dużym podmiotem na rynku finansowym. Na potrzeby ewentualnego procesu sądowego, ale również z punktu widzenia dbałości o własne interesy, powinien on zatem w taki sposób dokumentować fakt wysyłki danego pisma, aby możliwe było jego powiązanie

z konkretnym adresatem. Przypomnienia wymaga w tym miejscu, że zgodnie

z art. 17 prawa pocztowego w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 listopada 2022 roku, wyłącznie potwierdzenie nadania przesyłki rejestrowanej lub przekazu pocztowego wydane przez placówkę pocztową operatora wyznaczonego miało moc dokumentu urzędowego. Mocy takiej nie ma natomiast wydruk z internetowego serwisu śledzenia przesyłek. Jak podnosi się w orzecznictwie, wydruk taki może jedynie służyć do wyjaśnienia pewnych wątpliwości, lecz nie zastąpi prawidłowo wypełnionego druku zwrotnego potwierdzenia odbioru przesyłki rejestrowej (por. m.in. wyrok WSA

w S. z dnia 13 kwietnia 2023 roku, I SA/Sz 40/23). W świetle przeprowadzonych rozważań należało zatem przyjąć, że powód zdołał wyłącznie wykazać, że sporządził wezwanie do zapłaty z dnia 23 listopada 2017 roku, a 7 dni później nadał przesyłkę o numerze „ (...) (...) 97”, odnośnie której nie wiadomo jednak, co zawierała i do kogo była adresowana. Powyższe rozważania należy również odnieść do oświadczenia o wypowiedzeniu umowy

z dnia 20 lutego 2018 roku oraz wydruku potwierdzającego nadanie w dniu

27 lutego 2018 roku przesyłki pocztowej o numerze „ (...) (...) 07” i w tym bowiem przypadku nie sposób powiązać pisma z k. 23-23v. z wydrukiem

z k. 25-25v. W konsekwencji nie sposób uznać, że pozwany został prawidłowo wezwany do zapłaty w trybie art. 75c prawa bankowego, a umowa bankowa została skutecznie wypowiedziana. Przypomnienia wymaga, że w myśl treści przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia

podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie. W niniejszej sprawie uznać należy, iż to pierwsze posiedzenie przeznaczone na rozprawę wyznaczało dla powoda ostateczny termin na zgłoszenie stosownych wniosków dowodowych, czego jednak powód nie uczynił. Konstatacji tej nie zmienia okoliczność, iż Kodeks postępowania cywilnego daje stronom możliwość przedstawienia nowych dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 381 k.p.c.). Możliwość ta jest bowiem obostrzona określonymi warunkami - potrzeba powołania się na dany dowód musi się ujawnić już po zakończeniu postępowania przed Sądem pierwszej instancji - przy czym strona nie może skutecznie żądać ponowienia lub uzupełnienia dowodu w postępowaniu apelacyjnym li tylko dlatego, że spodziewała się korzystnej dla siebie oceny określonego dowodu przez Sąd pierwszej instancji (por. wyrok SN z dnia 10 lipca 2003 roku, I CKN 503/01, L.; wyrok SN z dnia 24 marca 1999 roku, I PKN 640/98, OSNP 2000/10/389).

Przełożenie powyższych rozważań na realia niniejszej sprawy prowadzi do konkluzji, że wypowiedzenie dokonane przez powoda, ze względów wyżej omówionych, nie było skuteczne, a co za tym idzie - domaganie się przez powoda zapłaty całej pozostałej do spłaty kwoty pożyczki bankowej jest w chwili obecnej bezzasadne.

W konsekwencji brak było podstaw do badania, czy powodowi przysługuje jakakolwiek wierzytelność, która w chwili wyrokowania byłaby wymagalna, bowiem oparcie odpowiedzialności umownej pozwanego o wypowiedzenie umowy wyznaczyło granice podstawy faktycznej dochodzonego roszczenia, którym to wskazaniem Sąd jest związany (por. wyrok SO w Łodzi z dnia

13 maja 2019 roku, III Ca 2086/18, portal orzeczeń; wyrok SO w Łodzi z dnia 2 października 2018 roku, III Ca 1475/18, LEX; cyt. wyrok SN z dnia

8 września 2016 roku). Powód swoje roszczenie oparł na okoliczności wypowiedzenia umowy, wobec czego badaniu przez Sąd podlegała jedynie to konkretne zdarzenie prawne. Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 321 § 1 k.p.c. sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem pozwu ani zasądzić ponad żądanie. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku

z dnia 18 marca 2005 roku (II CK 556/04, OSNC 2006/2/38, Biul. SN 2005/5/10), cytowany przepis daje wyraz tradycyjnej zasadzie wyrokowania statuującej zakaz orzekania ponad żądanie oraz zasadzie dyspozycyjności, która przejawia się w tym, że sąd jest związany granicami powództwa i nie może

w tym wypadku dysponować przedmiotem procesu przez określenie jego granic niezależnie od zakresu żądania ochrony przez powoda. Przepis ten określając granice wyrokowania wskazuje, że nie można nie tylko orzekać ponad rozmiar zgłoszonego przez stronę żądania, ale także orzekać, co do rzeczy nie objętej przedmiotem żądania, czyli zasądzić coś innego niż żądała strona. Żądanie powództwa jest zatem zdeterminowane przez podstawę faktyczną żądania.

W konsekwencji Sąd nie może uwzględnić roszczenia strony powodowej na innej podstawie aniżeli podstawa faktyczna wskazywana przez nią w pozwie i w dalszym toku postępowania sądowego. Wyrok uwzględniający powództwo na podstawie faktycznej, na której strona powodowa ani w pozwie, ani

w postępowaniu przed sądem nie opierała powództwa stanowi zasądzenie ponad żądanie (por. m.in. wyrok SN z dnia 9 maja 2008 roku, III CSK 17/08, LEX; wyrok SN z dnia 24 maja 2007 roku, V CSK 25/07, OSNC-ZD 2008/2/32,

Pr. Bankowe 2008/4/22; wyrok SN z dnia 29 października 1993 roku, I CRN 156/93, LEX; orzeczenie SN z dnia 30 grudnia 1954 roku, I C 1729/53, OSNCK 1956/3/64). Zasądzenie sumy pieniężnej mieszczącej się w granicach kwotowych powództwa, lecz z innej podstawy faktycznej stanowi orzeczenie ponad żądanie (wyrok SN z dnia 29 listopada 1949 roku, Wa.C. 165/49).

W świetle powyższych rozważań jedynie na marginesie zauważenia wymaga, że biorąc pod uwagę stanowisko kuratora pozwanego kwestionującego wysokość roszczenia oraz stopień skomplikowania wyliczeń z tym związanych, niemożliwym czyniło ustalenie właściwej kwoty zadłużenia, przy założeniu, że nie doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy pożyczki.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo ponad kwotę

5.113,59 zł, w zakresie której powód cofnął pozew.

O kosztach procesu orzeczono w oparciu o art. 98 k.p.c. zasądzając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 900 zł obejmującą koszty zastępstwa procesowego w drugim postępowaniu zażaleniowym. Wyjaśnienia wymaga, że w związku z pierwotnym rozstrzygnięciem z dnia 21 marca 2022 roku, którym Sąd oddalił wnioski o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i odrzucił sprzeciw (k. 217), jeszcze przed jego zaskarżeniem, postanowieniem z dnia 2 maja 2022 roku Sąd przyznał pełnomocnikowi pozwanego z urzędu koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu za pierwszą instancję (k. 243). Pełnomocnik ten otrzymał również wynagrodzenie za nieopłaconą pomoc prawną świadczoną pozwanemu z urzędu w pierwszym postępowaniu zażaleniowym (k. 180), wywołanym zażaleniem pozwanego na punkt 2 postanowienia z dnia 11 sierpnia 2020 roku. Tym samym do rozliczenia pozostały jedynie koszty drugiego postępowania zażaleniowego wywołane zażaleniem pozwanego na postanowienie z dnia 21 marca 2022 roku. Te zostały ustalone na podstawie § 10 ust. 2 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, z uwzględnieniem treści wyroku TK z dnia 20 kwietnia 2023 roku w sprawie SK 53/22.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w wyroku.